KAPITOLY,
KTERÉ MĚ
NEZABILY,
ALE ZMĚNILY

Jan Fraštacký

Praha 2025

ISBN 978-80-11-07150-9

Poděkování

Děkuji těm, co mě nikdy neposlali do háje,
i když jsem si o to párkrát řekl.

Děkuji těm, co mi půjčili, i když věděli,
že to bude s láskou, ale bez úroku.

A děkuji těm, co mě podrželi,
když jsem nevěděl, kam dál.

Úvod

A předskokanem se stává? Já a kapitoly, které mě nezabily.

Myslím si, že když řeknu, že tenhle svět není skutečný, málokdo mi bude věřit. Ne proto, že by ho nezažili – ale možná proto, že ho ještě pořád potřebují prožít.

Každé ráno sedím ve stejném autobuse číslo 207. Držím se stejného madla, které přede mnou držely stovky jiných příběhů. Dívám se stejným směrem jako vždycky. Občas zahlédnu někoho bez jízdenky, jak se snaží utéct oknem před revizorem – a někdy se prostě jen usměju, protože se to tak má.

Ale v některých okamžicích... jsem se přestal smát. Všiml jsem si, že všechno kolem mě jsou jen kulisy.

Stěny, které se tváří jako domy plné vzpomínek – ne na minulost, ale na přítomnost.

Lidé, kteří se tváří jako lidé.

Stromy, které by měly růst výš, ale nedosáhnou ani metr.

Věci, co se tváří jako věci – ale jsou to jen obrazce něčeho, co nedává smysl.

A ten pocit, který tě má dovést někam daleko – ten taky nějak divně spí.

Od té doby se snažím jednoduše žít jinde. V tichu mezi řádky. V prázdných ulicích, kde nejsem úplně součástí jejich opakování.

Vlastně, ne proto, že bych chtěl utéct. Ale protože jsem nikdy nepřišel. Nepřišel na to kdo v určitých situacích jsem - jednodušeji řečeno nevěděl jsem, kam patřím.

Jsem jako člověk, co se narodil o sto let později. Nebo možná o sto let dřív. To už vlastně ani nezáleží. Jediné, co vím jistě, je, že jsem uvězněný v čase, který mi nepatří, v čase, který není můj domov. Všechno kolem mě se zdá být posunuté, jako bych byl cizinec ve světě, kde neznám pravidla hry.

Ráno se tu probouzí jinak než bych čekal. Lidé si toho nevšímají, nebo možná nechtějí – svět se každý den posouvá o nepatrný milimetr dál, tak nenápadně, že to snadno unikne pozornosti. Barvy jsou mdlé, ztratily na své

živosti a jiskře, jako by někdo stáhl jas z reality. Zvuky jsou ostřejší, pronikavější, ale zároveň vzdálené, jako echo něčeho, co už není zcela skutečné. A vzduch? Ten voní něčím podivným – napětím, nejistotou a tíhou, které nikdo nedokáže pojmenovat, ale všichni je cítí.

Ve chvílích, kdy tohle vše zaznamenám, mám pocit, že stojím na pomezí dvou světů – mezi tím, co bylo, a tím, co právě je. Jako kdyby čas kolem mě nebyl pevný, ale roztříštěný, rozmazaný, a já v něm hledal své místo, které stále uniká.

Jmenuju se Natan. A tenhle svět… tohle místo, kde se nacházím, jsem si přetvořil podle svého vlastního obrazu, podle pravidel, která jsem si sám dovolil vytvořit, pravidel, jež vznikla z mé touhy po svobodě a po životě, který není zatížený výčitkami, lží nebo tichými mezerami mezi slovy, kde nemusím předstírat, že jsem někdo jiný, než kým opravdu jsem. Vytvořil jsem si svůj vlastní prostor, své malé útočiště, kde mohu být skutečně takový, jaký bych si přál být milován, přijatý a pochopený, bez masek a bez strachu z odmítnutí.

Jméno Natan v hebrejštině znamená dar – dar, který se dává z lásky, bez očekávání a bez podmínek. A přiznávám, že jsem si dlouho nedovolil být tímto darem – ani pro sebe, ani pro lidi kolem sebe. Byl jsem příliš zaneprázdněný pochybnostmi a strachem, abych si připustil, že bych mohl být něco hodnotného, něco, co má smysl a co může někomu přinést světlo. Ale každý dar, i ten nejmenší, v sobě nese jiskru naděje, naděje, která nás učí růst, měnit se a najít smysl tam, kde se zdá, že žádný není. A ta moje jiskra, ten můj malý plamínek naděje, spočívá v tom, že se chci naučit chápat sám sebe, přijmout všechny své části – ty světlé i ty temné – a jednou snad dokonce se milovat tak, jak milovat umí ten, kdo nečeká dokonalost, ale lásku bez podmínek.

Lidé vstávají, oblékají se, dívají se na obrazovky s výrazem, že jim někdo slíbil odměnu, pokud to zvládnou bez výrazu. Já už nehraju. Nehraju hru, ve které se říká „jak se máš?“ a odpovídá se „dobře“.

Místo toho pozoruju svět jako kulisy, které si stavím po svém.

Dal bych nebi trochu víc modré, aby mě uklidnilo. Slunci bych přidal ještě víc žluté, trávě nasypal spoustu květu – a zvířátkům? Těm bych daroval nesmrtelnost.

Chtěl bych jim dát i nadřazenost… ale to by mě asi sežrali.

Změnil bych hlas kolemjdoucího na melodii, kterou znám jen ze sna.

A když bych potkal někoho, kdo mě vůbec nezajímá? Prostě ho vymažu.

Někdy si říkám, jestli už jsem se nezbláznil. Ale pak si vzpomenu, že být normální znamená cítit méně. A to já neumím. I přesto, že je to všechno tak

jednoduché – nebo někdy šíleně složité – se snažím pochopit smysl toho, proč je to tak.

Proč věci přicházejí a odcházejí bez varování? Proč lidi říkají věci, které nemyslí? A proč já pořád hledám něco, co možná neexistuje?

Možná je to právě ten smysl, co mi chybí. A tak si ho vytvářím.

Vlastní pravidla.

Vlastní svět.

Vlastní ticho, které nikdo nerozbije.

Ale někdy, když je noc až příliš tichá… se přistihnu, že i já bych chtěl, aby mi někdo řekl, že to všechno má význam.

Kapitola 1 – Ticho za hranicí

Na konci nejsme nikdy — jsme pouze na začátku.

Psal se rok 2014

Tahle kapitola je pro mě jedna z nejsilnějších části mého příběhu.

Ne proto, že každé odloučení je dramatické, ale proto, že některá odloučení jsou jen tiché.

Tiché co občas šíleně bolí.

Neodjel jsem. Jen jsem se jednou nevrátil.

Vlastně jsem se mezitím párkrát vrátil, ale nikdy ne úplně.

Všichni říkali, že je to jen na chvíli — možná škola, možná práce, možná zkouška. Ale čas není chvíle. Čas je vzdálenost. A vzdálenost roste i tehdy, když stojíš na místě. Mezi tebou a těmi, co zůstali. Mezi tebou a tím, co bylo. Je to vzdálenost, která se nedá změřit metrem. Je to jako vzdálenost mezi Sluncem a Zemí — vypadá stálá, ale i tak se mění.

Když nad tím přemýšlím v hloubce svého srdce, byly to návraty, o kterých jsem od začátku věděl, že nebudou natrvalo. Jen takové doteky mého domova. Pokusy zůstat, ale ještě větší pokusy odejít. Musel jsem opustit svoji komfortní zónu, protože něco se ve mně pořád hledalo. Hledalo smysl, možnosti, čerstvý vzduch.

I když jsem věděl, že moje cesta je dopředu předurčená, pokaždé ve mně žila naděje, že se něco změní. Že když spadnu, někdo mě podrží. Nebo aspoň nezmizí. Možná někdo. Možná něco.

Proto bylo na mně, abych se rozhodl, jakou cestou chci jít.

A protože bych to nebyl já, kdybych si nevybral tu těžší, sáhl jsem po cestě poznávání sebe sama. Po cestě, kde si člověk musí zabalit do batůžku svačinu, něco dobrého na pití, oblíbenou knihu – a pak prostě vyrazit. Sám. Do světa.

Měl jsem pár možností, dřív než jsem se rozhodl to zkusit úplně sám, ale všechny jsem odmítl. Ne protože bych byl tvrdohlavý. Ale protože jsem chtěl

být samostatný. Chtěl jsem ukázat rodině, že na to mám. Nechtěl jsem být „to dítě pochybností". Chtěl jsem být dítě odhodlání. To, které se nezastaví jen proto, že cesta je kopcovitá.

Vybral jsem si Prahu.

Praha byla můj sen už od začátku. Čeština mi nepřipadala těžká, a tak nějak jsem věřil, že mi budou lidé rozumět. A to jsem chtěl ze všeho nejvíc — zapadnout. Nevyčnívat. Nebýt jiný. Jen se stát, součástí něčeho nového a většího.

Prahu jsem si zamiloval hned od začátku.

Připadala mi obrovská. Šíleně velká. Jsem kluk z vesnice – tam, kde jsou sousedi jen pár metrů od sebe, kde se všechno dá obejít za chvíli. Znám každou cestu, každý strom, každý výmol na silnici. Všechno je tam jasné, známé, předvídatelné.

A pak přišla Praha.

Město, které nikdy nespí. Všude tolik lidí, že jsem z toho měl chvílemi pocit, že se dusím – a stejně jsem chtěl víc. Chtěl jsem vidět, kam ti lidé jdou. Co dělají. Chtěl jsem vědět, jaké to je, být jedním z nich. Být součástí toho proudu.

My máme jeden kostel. Praha jich má desítky. My jednu věžičku, Praha stovky věží, co se tyčí nad střechami jako strážci času. Tohle město má paměť. Má vrstvy. Každá ulice voní jinak. Jedna po cigaretách a kebabu, druhá po vlhkém kameni a dešti. A některé voní vzpomínkami lidí, které jsem nikdy nepoznal, ale jako bych je slyšel šeptat mezi domy.

Ze začátku jsem byl ztracený. Metro jsem nepochopil. Pořád jsem bloudil. Někdy jsem se prostě svezl pár stanic jen tak – bez cíle, abych si připadal, že někam patřím. Že jsem součástí toho šumu. A víš co? I když jsem seděl sám, mezi cizími lidmi, nikdy jsem si nepřipadal úplně osamělý. Praha mě neobjala, ale nechala mě být. A to bylo víc, než jsem čekal.

Ve dne působila přelidněně, hlučně, jako by si každá ulice hrála svou vlastní píseň. Ale v noci… v noci byla krásná. Tichá a majestátní. Jako stará paní, která zná všechny příběhy světa, ale nemá potřebu je vyprávět nahlas. Jen čeká, jestli se někdo zastaví a zaposlouchá.

Než jsem se vůbec do Prahy dostal, tak jsem ji miloval, jenom z vyprávění. Moje maminka ráda cestovala a v Praze měla nejlepší kamarádku. Často o ní mluvila, při našich tichých večerech doma, a já to hltal. Každé slovo, každý úsměv, každou vzpomínku. Už tehdy mě začala lákat i čeština.

Možná právě proto jsem se nakonec rozhodl psát svou knížku v cizím jazyce. Ne proto, že by slovenština nebyla krásná. Ale v češtině jsem dokázal vyjádřit něco, co jsem do té doby ani neznal. Byla pro mě novým jazykem duše, takovým, který mě pustil dál, než jsem si myslel, kam až dokážu dojít.

Než jsem vůbec mohl začít bydlet, musel jsem zaplatit nájem.

A to byl problém. U nás doma jsme nikdy neměli nazbyt. Skromné poměry, skromné sny. Ale moje maminka mi tehdy poslala tři tisíce na nájem a pár stovek k tomu — na začátek. Byla jiná doba. Všechno nebylo tak drahé a i z mála se dalo nějak přežít.

Byla to půjčka. Ale ne ta oficiální.

Byla to půjčka maminky. A ty se dávají s tichou důvěrou. S vírou, že to syn zvládne. Že si poradí. Že se zvedne, i když spadne.

A taky to byly peníze na první nájem.

Abych mohl začít.

Jenže první nájem není začátek. Je to jen práh dveří, přes které musíš vstoupit.

A když jsi na začátku sám, rychle zjistíš, že za prahem, vede ještě deset dalších schodů, o kterých ti nikdo neřekl. Schůdek za schůdkem, únava za únavou, samota za samotou. A přitom, ten zvláštní pocit,že všechno stojí mnohem víc než si počítal.

Než jsem se vůbec stihl pořádně zabydlet, zjistit, jak to tu chodí, nacítit vzduch Prahy, poznat pár lidí a vůbec zaplatit první nájem, neuběhl ani měsíc.

A majitel už se mě ptal, kdy zaplatím další.

Jenže já už na něj neměl.

Možná to někomu bude znít zvláštně, hlavně těm, kdo jsou na takové věci zvyklí. Ale pro mě to bylo všechno úplně nové. První nájem. První samostatné bydlení. V úplně cizím městě. Všechno jsem si představoval trochu jinak. Jako mladý kluk jsem měl hlavu plnou romantických představ o tom, jak se v Praze rozběhne můj nový život. Že to půjde nějak samo, že se prostě přestěhuju, najdu si práci, všechno si zařídím a bude to fungovat. Jenže realita byla jiná.

Možná jsem měl být víc připravený. Možná jsem si měl dopředu spočítat, kolik co stojí, kolik budu potřebovat, na jak dlouho mi co vystačí. Možná jsem měl být dospělejší, zodpovědnější. Jenže jsem prostě nebyl. Věřil jsem tomu, že to nějak půjde. Že se to vyřeší. Že se něco stane a všechno si sedne.

Nestalo se.

Musel jsem se vrátit domů. Na Slovensko.

Bylo to bolestivé. Ne proto, že bych nechtěl domů. Ale proto, že jsem měl výčitky. Výčitky vůči sobě. A hlavně vůči rodině, která mi věřila natolik, že mi na moje tehdejší bláznovství dala peníze.

Neodcházel jsem se sklopenou hlavou.

Spíš s hlavou plnou chaosu.

Praha mě vyplivla zpátky jako malého kluka, který si myslel, že ví, co dělá — ale ve skutečnosti jen zkoušel přežít.

Když jsem, se vrátil domů, nikdo nic moc neříkal, možná byli vlastně i rádi, že jsem zpátky doma. Ale já v tom cítil, něco úplně jiného. Že se ode mě očekává, mnohem více, že přece teď něco vymyslím. Že se zvednu.

Jenže v hlavě jsem měl jen zmatek. Byl jsem pryč. Opravdu pryč. Odjel jsem z domova, zkusil si na pár okamžiků žít v cizím městě. Těšil jsem se tak moc, že jsem to chvílemi vzdával.

A přesto – celou cestu v ten den vlakem domů z Prahy mi v hlavě dokola hrála jen dvě slova:

Zkusit znovu.

Netrvalo to dlouho a musel jsem vzít nějakou brigádu — dělal jsem s tátou, dělníka na stavbě, a i když on tu práci miloval a dýchal pro ni každý den, já jsem ji neměl rád, nevěděl jsem, jak se do toho světa zařadit, necítil jsem to své, nebyl jsem ten kluk, co by trávil život mezi cihlami a betonem. I když jsem věděl, že táta svoji práci nadevše miluje, já jsem musel jít svou cestou. Všechna čest pro jeho odhodlání ve všem, co pro tu práci obětoval, ale ja jsem se rozhodoval jinak.

Na stavbě bych nebyl šťastný, a proto jsem tam vydržel jen pár měsíců, jen tolik, abych si vydělal na další cestu, na návrat do Prahy, do toho mého světa.

Kromě těch běžných brigád jsem chvíli pracoval i jako roznášeč novin.

A to mě kupodivu bavilo víc, než bych čekal. Byla to zvláštní práce, nenápadná, tichá, skoro až meditativní. Ulice byly ještě prázdné lidé spali. A já jen chodil, roznášel noviny, dýchal ranní vzduch a měl konečně čas být sám se sebou.

Vlastně to bylo poprvé, co jsem měl prostor si trochu urovnat myšlenky. Přemýšlet o tom, co se vlastně děje, co mě potkalo a co mě může čekat dál. Bez hluku, bez lidí, bez tlaku. Jen já, noviny, klid a pomalu probouzející se lidi. A v tom klidu jsem si začal dávat věci dohromady, v hlavě i v srdci.

I přesto jsem se viděl jinde.

Jsem od narození velký snílek, bláznivý blíženec, létám celý život hlavou v oblacích a miluju poznávání nových míst, nových lidí, jejich příběhů, myšlenek, jazyků, jiných pohledů na svět, a z toho všeho čerpám, jak jen to jde, protože přesně v tom nacházím sám sebe.

Po pár měsících jsem měl konečně našetřeno a hurá opět do světa.

Tentokrát už s větším kufrem, s pořádnou svačinou, a maminka mi kromě řízku a pár pusinek na čelo přibalila i o trochu víc důvěry, protože tentokrát jsem si slíbil, že to zvládnu.

Bez velkých slibů, bez nesplacených půjček, bez druhých šancí.

Jen já, moje rozhodnutí, moje cesta. Nakonec jsem zůstal už natrvalo.

Opět sám v cizím městě.

Možná to vypadá, že jsem nebyl spokojený s tím, že jsem se vrátil do Prahy, nebo, že jsem v tu chvíli opět nevěděl, co dělám, ale byl to spíš zvláštní pocit, že si nevěřím.

Ne že bych si nevěřil, že sem patřím, ale měl jsem pocit, že nepatřím tam.

Kamkoliv.

Vzpomínám si na první noc, kdy jsem znovu spal sám v Praze.

Bylo to v pronajatém pokoji s oknem do dvora, kde světlo lampy svítilo tak slabě, že nedosáhlo ani na okraj skla. Byla to jedna z těch nocí, kdy ti v hlavě blikají všechny možné scénáře, kdy se tělo snaží odpočívat, ale mysl tě nenechá usnout. Jeden z těžkých dnů. Den, kdy musíš věřit jen své intuici, nebo se úplně ztratit ve vlastních myšlenkách.

Ticho tam bylo jiné.

Ne to domácké ticho, na které jsem byl zvyklý.

Doma byl vždy plný dům, kde slyšíš bzukot ledničky, z obýváku sitkomy z televize, z kuchyně hlas své mámy.

Tohle ticho bylo pusté.

Studené.

A místy jsem měl pocit, že mě doslova mrazí po zádech, protože jsem si najednou uvědomil, že tady, tady jsem doopravdy sám.

Usínal jsem oblečený, s batohem pod hlavou.

Ne protože bych se bál.

Ale protože jsem se ještě necítil oprávněný tam být.

Jako by ten pokoj nebyl ještě opravdu můj.

Jako bych si ho musel teprve zasloužit.

Jako bych pořád jen stál ve dveřích a čekal, až mě někdo pozve dál.

Ale nic z toho nebylo černobílé.

Byly dny, kdy jsem se cítil silný, kdy jsem si připadal, že se konečně stávám tím, kým chci být.

A pak dny, kdy jsem ve čtyři ráno seděl v tramvaji z noční, unavený tak, že jsem ani nevnímal lidi kolem, jen jsem hleděl z okna a v hlavě měl větu: Tohle fakt není život...

Když se mě někdo zeptá, kolikrát jsem to chtěl vzdát — nepočítal jsem to.

Ale vím, že těch myšlenek bylo dost.

A taky vím, že jsem nikdy nechtěl jít zpátky napořád. Jen jsem si přál, aby existovalo místo, kam se můžu vrátit a zároveň neztratit sám sebe.

Možná vám to všechno zní, jako bych se tu cítil naprosto pod psa, jako by moje energie byla hluboko pod nulou, někde na úrovni minus pět, ale není to tak úplně pravda. Zažíval jsem tady i nádherné chvíle. Chvíle, kdy jsem doslova umíral smíchy.

Kromě toho, že jsem snílek a celý život tak trochu bloudím ve svých myšlenkách, jsem si samozřejmě po návratu do Prahy musel najít i nějakou práci. Bez peněz bych tu dlouho nepřežil, to mi bylo jasné. Nakonec jsem se zaměstnal u jedné vlakové společnosti, kde jsem pracoval jako steward.

Mimochodem, moje maminka dělala stejnou práci. A možná právě proto jsem věděl, že touhle cestou chci jít taky. Byla to brigáda ideální pro mladé lidi jako já. A pro mě to byl první skutečný moment, kdy jsem měl pocit, že opravdu pracuju. Že dokážu něco sám. Že na to mám.

Miloval jsem tu práci. Dělal jsem ji s láskou, vážně. Poznal jsem stovky různých typů lidí, viděl jsem tisíce míst a zažil jsem tolik situací, že bych o tom mohl vyprávět celé večery. A možná i budu.

Jednou mi třeba pomáhal malý pětiletý kluk, černoušek, co cestoval s mámou. Sám od sebe začal roznášet vody po vlaku, chodil za mnou a rozdával úsměvy i pití. Byl to neskutečně milý kluk a všichni cestující z toho byli nadšení. I já. To jsou ty momenty, které si člověk pamatuje.

Ale samozřejmě se nestalo jen to hezké.

Jednou jsem třeba šel podat paní kávu. Měl jsem přísně zakázáno vstupovat do kupé, ale paní na tom trvala. A tak jsem jí nesl kafíčko až ke stolečku. V tom se vlak náhle přepnul na jinou kolej, trochu to cuklo a celá káva skončila na její nové knize. V tu chvíli jsem se propadal hanbou. Ona sice nic neřekla, ale ten pohled... nezapomenu.

A pak byla i ta horší stránka. Lidi nejsou vždycky milí.

Jednou nás napadl cestující, který zuřil kvůli nějaké úplné hlouposti. Rozkopal dveře, nadával nám do všeho možného a do mě si dokonce i fyzicky rýpnul. V takových chvílích si člověk říká, jestli mu to všechno za to stojí. Ale víš co? I přes to všechno bych do toho šel znovu.

Protože ty zážitky, co jsem zažil, mi už nikdo nevezme.

Jednou byla jedna paní, co mi nadávala, že je moc vedro, i když venku sněžilo a uvnitř byla klimatizace nastavená na 20 stupňů. Prý si to mám „nějak zařídit", protože „stevard je od slova starat se". Vysvětloval jsem jí, že to ovládá technik na druhém konci vlaku. Ona na to, že to je „výmysl z hlavního města". A pak mi s klidem podala deku, ať ji pověsím na okno jako závěs. Pověsil jsem.

Jednou se mě taky mladý pár zeptal, jestli bych jim mohl „doručit zásnubní prstýnek na konec vagonu". Prý aby to bylo „filmový". Tak jsem šel, v ruce šampaňské, prstýnek v ubrousku a srdce mi bušilo víc než jim oběma. Dopadlo to krásně. Ona řekla ano, lidi zatleskali, a já dostal pusu na tvář a dýško ve formě čokolády.

Jindy si parta turistů spletla kupé se služebním. Normálně si tam rozložili jídlo, nalili víno, sundali boty a začali zpívat. Když jsem je požádal, aby odešli, řekli, že „tady je to nejlepší výhled". Jeden z nich mi podal olivu a řekl, ať si sednu s nima. Nakonec jsme se smáli všichni.

A samozřejmě, nezapomenu na pána, který cestoval se slepicí. Živou. V krabici. Tvrdil, že je to „domácí mazlíček" a že bez ní nikam nejezdí. Slepice seděla tiše, jako kdyby věděla, že se veze načerno. Ale čestně, chovala se líp než půlka lidí, co jezdila denně.

A taky nikdy nezapomenu na jeden úplně perfektní zážitek s cestujícími.

Bylo jich asi dvacet. Starší lidé, kteří jeli z Prahy do Košic na nějakou soutěž. Už když nastoupili, bylo jasné, že tohle nebude obyčejná jízda. Měli s sebou kytary, harmoniku, bubínek a kdo ví co ještě. A hlavně – měli chuť hrát. Začali už někde za Kolínem. Celou cestu zpívali, smáli se, hráli. Hudba se linula vagónem, a i ti největší morousové začali pomalu rozmrzat.

Bylo to nádherný. Miloval jsem jejich humor, jejich bezprostřednost, tu radost ze života. Nejen že milovali hudbu, ale bylo vidět, že milují i život samotný. A všechno to se odehrávalo u mě, v mém vagóně. Byl jsem součástí jejich chvíle, a oni nevědomky proměnili úplně obyčejnou jízdu na něco, co si budu pamatovat celý život.

A pak za mnou přišel kolega a povídá: „Hele, já mám vzadu úplně stejnou partu lidí, stejný věk, taky hrajou a zpívaj jak o život."

Ukázalo se, že to byli vlastně jejich soupeři. Obě party jely do Košic soutěžit proti sobě.

Netuším, jak to v Košicích dopadlo. Kdo vyhrál, kdo dostal kolik bodů. Ale nám, stewardům, zpříjemnili celou tu cestu tak neuvěřitelně, že na to prostě nejde zapomenout. Vidím to i teď – ty úsměvy, ty oči, co zářily radostí, a tu hudbu, která zněla jako domov.

Po všech těch zážitcích jsem ve vlaku zůstal ještě asi rok. Stevardem jsem byl pořád rád, ale něco se ve mně začalo měnit. Cítil jsem, že potřebuju zkusit i jiné prostředí. Tak jsem s vlakem skončil a nastoupil do kavárny. Pak přišly další práce. Zkoušel jsem všechno možné – ne proto, že bych nevěděl, co chci dělat, ale spíš proto, že jsem chtěl zažít co nejvíc.

Z každé práce jsem si chtěl něco odnést. Zážitek. Zkušenost. Lidský příběh. Něco, co zůstane.

A pak, po nějakém čase, mi přišla nabídka, kterou jsem prostě nemohl odmítnout. Práce stevarda v autobuse.

A ne jen tak ledajakém. Mezinárodní linky.

Najednou jsem měl možnost jezdit do Londýna, do Paříže, do Budapešti nebo třeba do Osla. Jako malý kluk jsem o tom snil. A teď jsem tam byl. S kufrem, tabletem, mikinou a širokým úsměvem.

Ve vlaku nás bylo deset, v autobuse jsem byl sám. A právě v tom byla ta výzva. To byla teprve jízda.

Zážitků bylo šíleně moc. Lidi, města, silnice, přechody, problémy, smích i ticho. Nedá se to všechno popsat. Ale jedno vím jistě – jestli někdy napíšu knihu jen o práci stevarda, tak to bude pořádná paráda. A možná i trochu jízda naslepo. Stejně jako celý tenhle život.

Pamatuju si jednu historku z prvního měsíce, možná to byl i první týden v novém podnájmu. Bylo asi dvanáct hodin odpoledne a já se právě vrátil z nákupu. Netrvalo dlouho a – samozřejmě, jsem si spletl dveře. Místo do svého bytu jsem omylem vešel do úplně jiného.

Vešel jsem k sousedce.

Aby to dávalo smysl, což je u mě někdy těžké, vím, i pro mě samotného, musím dodat, že všechny dveře byly bílé, stejné, nudné, páté patro, kde jich bylo asi pět vedle sebe. Takové patro v patře. No, to je jedno. Důležitá je pointa.

Takže: vejdu, otevřu dveře (odemčeno), vstoupím dovnitř a… moje sousedka si zrovna maže nohy indulonou.

A já? Místo omluvy řeknu suverénně:

„Dobrou noc."

A zdrhnu.

Utekl jsem do svého bytu, zamkl za sebou, položil tašky na zem a pak jsem… pět minut hledal hrnek.

I když jsem si šel původně jen vyložit nákup.

Nevím jak vás, ale mě to pobavilo tehdy – a vlastně i teď.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kapitoly, které mě nezabily ale změnily**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.